

УДК 341.232.2:323.28(4)"1970"

DOI <https://doi.org/10.32782/npnuola.v35.2024.2>

Р. М. Бірюков

ПОЛІТИЗАЦІЯ БОРТЬБИ З ТЕРОРИЗМОМ У ЄВРОПІ В 1970-Х РОКАХ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК МІЖНАРОДНОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Постановка проблеми. Боротьба з тероризмом була основним напрямом міжнародного поліцейського співробітництва на ранньому етапі його розвитку 70-80-х роках ХХ століття. Терористична загроза стала одним з найполітизованіших питань у європейському публічному дискурсі в цей період, що викликало дискусію щодо створення постійно діючого органу поліцейського співробітництва та зумовило створення Групи ТРЕВІ. Дослідження позицій держав з цього питання показує, яким чином їхні розбіжні у цій сфері поступово гармонізувалися щодо формування ідеї *спільної протидії терористичній загрозі*.

Метою дослідження є виявлення характеру та особливостей дискусії щодо міжнародного поліцейського співробітництва в Європі у сфері боротьби з тероризмом у 70–80-х роках ХХ століття.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Стан опрацювання проблематики розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в досліджуваній період важко назвати задовільним. У вітчизняній літературі відсутні навіть початкові розвідки з даного питання. У зарубіжній літературі можна виділити ряд авторів, що дослідили політичну та інституційну історію інститутів міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в досліджуваній період, серед яких можна виділити роботи Ф. Кьоніга, Е. Оберлоскампа, П. Каценшайна. Водночас, комплексне дослідження вказаних питань досі відсутнє. Дана стаття є спробою подолати цю прогалину в дослідженнях.

Виклад основного матеріалу. При дослідженні створення Групи ТРЕВІ доцільно відзначити декілька моментів, які стосуються мотивацій держав щодо підтримки її створення. Для Німеччини це була загроза тероризму. Німецький уряд за часів канцлерства Віллі Брандта у 1969–1974 роках сприймали внутрішню безпеку як частину соціальної політики та побудови безпечного суспільства. Відповідно, на початку 1970-х років німецький уряд запровадив низку заходів та реформ у відповідь на зростаючу кількість терористичних інцидентів, зокрема яких ряд репресивних реформ правозастосування, що ініціювалися переважно на високих політичних

рівнях. Серед найбільш важливих програма модернізації та інтенсифікації боротьби зі злочинністю та всеохоплююча федеральна програма внутрішньої безпеки, що були запущені відповідно в 1972 та 1974 роках [1, с. 250]. Ці та інші зусилля уряду, спрямовані на централізацію, модернізацію та кращу координацію правозастосування в Німеччині та її федеральних землях ілюструють, по-перше, політизацію внутрішньої безпеки в Німеччині, а по-друге появу сфери політики безпеки [2, с. 89].

Розвиток міжнародного підходу до боротьби з тероризмом у внутрішніх дискусіях щодо транскордонних дій проти міжнародної організованої злочинності сприяв політизації тематики внутрішньої безпеки. Окремі чиновники федерального та земельного рівня активно лобювали проведення європейської конференції щодо інституціоналізації співробітництва в рамках Європейських Спільнот в формі Європейського поліцейського управління. Заклики до дій, висвітлення в медіа та, відповідно, висока помітність відповідної тематики лише посилили цей тиск.

У той час, як офіційні двосторонні підготовчі дії до конференції ЄЕС тривали у Франції з 1974 року, відбулися дві події, що посилили політизацію теми внутрішньої безпеки. Йдеться про дві терористичних атаки, а саме викрадення Петера Лоренца представниками Фракції Червоної армії та облогу посольства ФРН у Стокгольмі 24 квітня 1974 року шістьма терористами ФЧА, під час якої в заручники було захоплено 12 чиновників посольства, з яких двоє було вбито. Безсумнівно, ці інциденти відіграли свою роль у дебатах щодо безпеки в німецькому суспільстві [3].

Водночас, у 1975 році можна було спостерігати імпульс в німецьких преференціях щодо просування міжнародних дій, що виходили за межі звичайного функціонального тиску від взаємозалежності. Крім того, Німеччина просувала ідею конференції серед інших європейських держав. Політизація підштовхувала Німеччину просувати дану тематику, концентруючись на боротьбі з тероризмом, в такий спосіб відходячи від початкової преференції загального підходу до всієї категорії міжнародної безпеки. Зсув преференції в бік боротьби з тероризмом ілюструє те, як різні драйвери визначали ставлення Німеччини в період, що розглядається.

Відповіддю Німеччини на два терористичних напади, що були згадані вище, стала явна демонстрація контролю. Федеральним урядом були створені кризові комітети, що подало явний сигнал не тільки німецькій громадськості, але й європейським урядам. Громадська думка та медіа в ФРН в той час підтримували все більш жорстку лінію поведінки щодо тероризму, що призвело до прийняття саме такого політичного курсу урядом. В цьому контексті регулярно повторювалася риторика щодо екзистенційної загрози, яку становить тероризм [4, с. 165].

Це демонструє наскільки важливою була політизація для громадського обговорення тероризму як тематики, що потребувала негайної політичної уваги. У 1975 року німецькі політики були готові здійснити будь-які необхідні заходи. В заяві Бундестагу канцлер Шмідт, наприклад, відзначив, що «всі, хто готовий захищати державу повинен дійти до кордонів того, що дозволяє держава» [5, с. 88]. Ця зростаюча цілеспрямована політизація все більше розвивала тему секуризації. Політичний вимір боротьби з терориз-

мом та політики внутрішньої безпеки ФРН та його політизація в суспільстві та меді представляли собою суттєвий драйвер німецької преференції щодо далекосяжних міжнародних дій проти тероризму [6, с. 458].

Зокрема, федеральний міністр юстиції Г. Й. Фогель активно лобював ухвалення Європейської конвенції по боротьбі з тероризмом, яка зрештою була ухвалена Радою Європи та відкрита для підписання 27 січня 1977 року [7]. Ініціативи Німеччини вкотре ілюструють, що співіснування, взаємозалежність, та політизація часто взаємодіють та посилюють одна одну як пояснюючі фактори певної преференції. В той час як політизація, безумовно, була одним з драйверів німецької кампанії за міжнародне співробітництво, в офіційному дискурсі домінували пояснення, що ґрунтуються на взаємозалежності як підставі для колективних дій. Заявлялося, що тероризм тепер погрожує не одній державі, а існуванню нормальних міжнародних відносин. Аналогічну риторику можна знайти в німецькій пропозиції політичної декларації під час Європейської конференції з внутрішньої безпеки 29 червня 1976 року, яка також виправдовувала європейське поліцейське співробітництво потребою в міжнародній безпеці, що походить з глобалізації [8, с. 81].

Закликаючи до колективних дій у боротьбі з міжнародним тероризмом, Німеччина ініціювала створення трьох робочих груп, діяльність яких виявилася недовготривалою. Однак, теракт на олімпіаді в Мюнхені вплинув на преференції Німеччини щодо європейського поліцейського співробітництва суттєво глибше. Так, Е. Оберолскамп вказує, що німецькі федеральні міністри Ганс Дітріх Геншер, Вернер Майхофер та Вальтер Шеель стали членами кризового комітету, утвореного для того, аби розглядати питання захоплення заручників. Геншер навіть вів прямі переговори з терористами та запропонував себе в обмін на заручників. Не може бути сумніву, що цей безпосередній людській досвід на першій лінії боротьби з терористичним нападом вплинув на цих політиків в питаннях тероризму та внутрішньої безпеки. В цьому контексті пропозиція Геншера до Європейської конференції з внутрішньої безпеки напочатку 1973 року виглядає чимось більшим, ніж збіг у часі [9, с. 328].

Хоча взаємозалежність відіграла певну роль в мотивації Німеччини розвивати ідею міжнародного поліцейського співробітництва та внутрішньої безпеки, саме різанина у Мюнхені створила потрібний політичний імпульс для просування співробітництва на європейському рівні [10, с. 19]. Понад звичайний шок, напад створив глибоке почуття невпевненості з боку громадськості та політиків та запит на посилення роботи в галузі внутрішньої безпеки [11, с. 114–115]. Таким чином, негайна політична реакція ФРН на теракт в Мюнхені зрештою заклала основи європейського поліцейського співробітництва з питань тероризму та внутрішньої безпеки.

Політизація біла значно меншою та відіграла значно менш вирішальну роль у визначенні преференцій Франції, хоча Франція тісно співпрацювала з Німеччиною в підготовці запланованої конференції міністрів внутрішніх прав держав-учасниць ЄЕС. На відміну від Німеччини, з її явно заявленим інтересом у проведенні міністерської конференції з питань внутрішніх справ якомога швидше, позиція Франції була значно більш скептичною.

Хоча Франція спочатку неформально співпрацювала з Німеччиною з питань боротьби з тероризмом та не заперечувала проти інтенсифікації співробітництва та розширення його на інші держави-учасниці Європейських Спільнот, вона проявляла сильну стурбованість щодо відносин з арабськими державами. Ця позиція вказує на відсутність політизації та громадського тиску з питань внутрішньої безпеки Франції. Більше того, саме міркування зовнішньої політики визначили преференцію Франції на уникнення політизації дій Спільнот проти тероризму. Франція навіть погрожувала повністю вийти з неформальних угод, якщо вони стануть публічними, таким чином фактично заблокувавши ініціативу Німеччини щодо швидкого створення Групи ТРЕВІ [12, с. 72].

На відміну від високого рівня політизації в Німеччині, у Франції тематика лівого та правого тероризму на початку 1970-х років активно не обговорювалася. Рівень терористичного насильства у Франції був суттєво нижчим за німецький, і терористичні групи не сприймалися як значна загроза французькій державі та громадській безпеці [13, с. 431]. Між 1974 та 1985 роками Франція зазнала 358 терористичних інцидентів, у той час як Німеччина – 2355 [14, с. 181]. Показово, що кількість терористичних актів в Сполученому Королівстві склала 242 [14, с. 181], але при цьому воно активно підтримувало дії Спільнот щодо тероризму. Це, ймовірно, демонструє, що рівень терористичних нападів та фактична взаємозалежність самі по собі не можуть пояснити преференції держав в бік європейського співробітництва. Також слід брати до уваги тип терористичних нападів.

Відповідно, політизація у Франції суттєво зросла наприкінці 1970-х років, коли радикальні групи породили в громадськості страх шляхом більш систематичних атак [15, с. 124]. Певний ступінь політизації щодо сфери внутрішніх справ Франції вже існував напочатку 1970-х років як наслідок терористичних нападів та зростання рівня злочинності. Однак, поліція у Франції була непопулярна через жорстку тактику протидії злочинності. Відповідно, Франція свідомо просуvalа курс на деполітизацію, в тому числі децентралізацію управління поліцією [12, с. 73].

Не дивно, що в першій половині 1970-х років протидія Франції будь-якій політизації спільних європейських зусиль щодо боротьби з тероризмом призвела до того, що Німеччина обережно поставилася до контактів з Францією щодо створення Групи ТРЕВІ. Хоча на міністерському рівні було досягнуто згоди щодо політичного лідерства Франції та Німеччини в контексті поліцейського співробітництва, франко-німецька робоча група концентрувалася переважно на практичній двосторонній кооперації, на яку впливало прагнення Франції уникнути публічної уваги. Коли Сполучене Королівство проінформувало Францію та Німеччину, що воно збирається публічно оголосити про свою пропозицію на саміті міністрів внутрішніх справ держав-учасниць ЄЕС у 1975 році в Римі, Франція повторила свою позицію проти публічного наголосу на проблемі тероризму [12, с. 75].

Показово, що хоча політизація європейського поліцейського співробітництва була небажаною, президент Франції д'Естен став затятим прибічником європейського проекту та бажав зробити зусилля Франції в цьому напрямку відомими громадськості. В цьому контексті Франція активно

просувала створення Європейського паспортного союзу в Європейській Раді, в тому числі, зменшення прикордонного контролю [16, с. 55].

Подібно до політизації внутрішньої безпеки в Німеччині, особливо в сфері боротьби з тероризмом, у Сполученому Королівстві відбувалися масштабні публічні дебати щодо безпекової ситуації. Напади лівих терористів та спроби підриву будівель парламенту та Лондонського Тауера відіграли важливу роль в дебатах щодо суспільної безпеки та верховенства права.

Коли прем'єр-міністр Гарольд Вільсон в промові в листопаді 1974 року підтвердив «нашу рішучість відстежити та ефективно розібратися зі злочинцями, які стоять за цими жахливими вбивствами» [16, с. 56], він говорив про безпосередню реакцію на занепокоєння громадян у зв'язку з діяльністю терористів у Сполученому Королівстві. Однак останні продовжували підривати публічний порядок та викликати тривогу в суспільстві в наступні роки. Ряд терористичних нападів викликав високий рівень занепокоєння на вищих політичних рівнях та широке висвітлення в медіа [17].

У контексті посилення громадського занепокоєння та зростаючої політизації було ухвалено надзвичайні законодавчі заходи, такі як Закон про боротьбу з тероризмом (Prevention of Terrorism Act) [18]. Політичні дискусії також набували гостроти, особливо щодо можливості повторного запровадження смертної кари за терористичні злочини, що демонструвало наскільки сильні емоції вирували в британському суспільстві та політикумі в цей час.

Міністр внутрішніх справ Сполученого Королівства був першим, хто відчув політичний та громадський тиск та вимушений був захищатися в парламенті через, нібито, відсутність жорсткої відповіді на тероризм з боку уряду. Не дивно, що загальне занепокоєння щодо тероризму зрештою перетворилося на занепокоєння уряду щодо того, що слід здійснити кроки для боротьби з цим явищем. Це збіглося в часі з планами європейського співробітництва. Більш конкретно, це збіглося з переговорами з Німеччиною та Францією та зростаючим тиском на європейські уряди щодо боротьби з тероризмом. З розробкою британських пропозицій щодо зустрічі на високому рівні міністрів внутрішніх справ, відбувався обмін думками між Францією та Німеччиною щодо значення зростаючого тиску громадської думки в більшості європейських країн. Цей тиск призвів уряд Сполученого Королівства до думки, що відсутність угоди може дорівнювати відсутності уваги до проблеми міжнародного тероризму. З огляду на сильний громадський та медійний інтерес до контртерористичних заходів, прикметно, що британський уряд початково віддавав перевагу тримати пропозиції щодо створення Групи ТРЕВІ поза суспільною увагою. Міністерство внутрішніх справ проявляло занепокоєння що інформація може просочитися в медіа до того, як британські плани будуть обговорені з іншими державами-учасницями. Більше того, серед міністерств існувала неформальна домовленість уникати будь-якої політизації пропозицій щодо створення ТРЕВІ.

Політизація внутрішньої безпекової ситуації в Сполученому Королівстві в формі публічних політичних дебатів щодо тероризму Ірландської республіканської армії (далі – ІРА) впливала на британську преференцію на користь розробки європейського поліцейського співробітництва. Хоча

дискусії переважно стосувалися не міжнародного виміру тероризму та не вимагали негайних дій, постійний та зростаючий громадський тиск всередині країни та міжнародній арені робили для Сполученого Королівства політично неможливим не підтримати європейські зусилля зі співробітництва. Після нападів ІРА та суттєвої політизації, Сполучене Королівство відреагувала через ряд внутрішньодержавних правових та політичних заходів. Наростаючі емоції та, здавалося б, нечутливість терористів до спрямованих проти них заходів, викликали дискусію щодо суспільної безпеки та зростаючий тиск на уряд щодо просування поліцейського співробітництва на рівні ЄС [19].

Примітно, що навіть після того, як Сполучене Королівство успішно взяло участь в підготовчих заходах щодо створення Групи ТРЕВІ влітку 1976 року, політизація та громадський тиск продовжували відігравати свою роль.

На цьому тлі високої внутрішньої політизації ФРН та Сполучене Королівство приступили до міждержавних переговорів щодо конференції. Водночас, міжнародна політизація щодо взаємозалежностей в сфері боротьби з тероризму посилювали їхні преференції відносно співробітництва на рівні ЄС. Широкомасштабні терористичні напади з транснаціональним виміром все більше обговорювалися громадськістю, медіа та політиками, оскільки вони, як уявлялося, відроджували зростаючу взаємозалежність серед держав-учасниць ЄС та по всьому світу. Прикладами цього може слугувати облога будівлі ОПЕК в грудні 1975 року [20] чи операція «Ентеббе», під час якої ізраїльські спецслужби звільнили викрадений терористами літак [21]. Значущість цих політизуючих подій в міжнародному масштабі полягала в тому, що вона призвела до зростання взаємозалежностей між урядами.

Безумовно, політизація стала важливим драйвером преференцій держав для європейського співробітництва Сполученого Королівства та ФРН в період порівняно високого суспільного тиску. Тож британсько-німецьке співробітництво стало відповіддю на високу політизацію: внутрішньодержавні проблеми передбачалося вирішити на європейському рівні [22].

Висновки. Потреба в боротьбі з міжнародним тероризмом стала головним рушієм розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі на ранньому етапі. Період 70-х років ХХ століття став часом напрацювання та консолідації позицій держав з цього питання та їхнього зближення з метою досягнення спільної мети. Ключову роль в цьому процесі відіграли Німеччина, Сполучене Королівство та Франція, в дискусіях між якими сформувався формат майбутньої групи ТРЕВІ як органу міжнародного поліцейського співробітництва.

Література

1. Frohman L. *The Politics of Personal Information: Surveillance, Privacy and Power in West Germany*. Berlin : De Gruyter, 2023. 494 p.
2. Beese T. A. *Der Umgang der bundesdeutschen Polizei mit terroristisch motivierter Gewaltkriminalität in den 1970er Jahren*. Münster : Hochschule der Polizei, 2010. 257 s.
3. Hanshaw K. *The German Autumn, 1977. Terror and Democracy in West Germany*. Cambridge University Press, 2012. P. 192–235. <https://www.cambridge.org/core/books/abs/>

terror-and-democracy-in-west-germany/german-autumn-1977/4C2E79D21E67B7BF44F97D6B796CDE1C (дата звернення: 16.08.2024).

4. Katzenstein P. J. Coping with terrorism: Norms and internal security in Germany and Japan. *Rethinking Japanese Security: Internal and External Dimensions* / P. J. Katzenstein (ed.). London : Routledge, 2008. P. 157–184.

5. Hürter J. Terrorismusbekämpfung in Westeuropa: Demokratie und Sicherheit in den 1970er und 1980er Jahren. Berlin : De Gruyter, 2015. 287 p.

6. Lammert M. Ein neues Analzsemodell für die historische Terrorismusforschung? Securityisation-Prozesse in Frankreich und Deutschland in den 1970er und 1980er Jahren. *Terrorismusbekämpfung in Westeuropa: Demokratie und Sicherheit in den 1970er und 1980er Jahren* / J. Hürter (ed.) Berlin : De Gruyter, 2015. S. 201–216.

7. European Convention on the Suppression of Terrorism, 1977. URL: <https://rm.coe.int/16800771b2> (дата звернення: 16.08.2024).

8. Miklaucic M., Brewer J. Convergence: Illicit Networks and National Security in the Age of Globalization. Washington : National Defense University Press, 2013. 304 p.

9. Oberloskamp E. Das Olympia-Attentat 1972. Politische Lernprozesse im Umgang mit dem transnationalen Terrorismus. *Vierteljahrshefte Für Zeitgeschichte*. 2012. № 60, heft. 3. S. 321–352.

10. Oberloskamp E. Codename TREV. Berlin: De Gruyter, 2017. 164 p.

11. Dahlke M. Der Anschlag auf Olympia '72. Die politischen Reaktionen auf den internationalen Terrorismus in Deutschland. München : Peter Lang GmbH, 2006. 487 s.

12. König F. EU Police Cooperation (1976–2016) State Preferences in the Context of Differentiated Integration : dissertation submitted to the Hertie School of Governance in partial fulfilment of the requirements for the degree of Doctor rerum politicarum (Dr. rer. pol.) in the Doctoral Programme in Governance. Berlin, 2019. 308 p.

13. Requate J., Zessin P. Comment sortir du 'terrorisme? La violence politique et les conditions de sa disparition en France et en Republique Federale d'Allemagne en comparaison 1970-annees 1990. *European Review of History*. 2007. № 14, iss. 3. P. 423–445.

14. Chalk P. West European Terrorism and Counter-Terrorism: The Evolving Dynamic. London: Macmillan Press Ltd, 1996. 747 p.

15. Gregory S. France and the war on terrorism. *Terrorism and Political Violence*. 2003. № 15, iss. 1. P. 124–147.

16. Leuffen D., Degner H., Kerstin R. Which Mechanics Drive the 'Franco-German Engine?' An Analysis of How and Why France and Germany Have Managed to Shape Much of Today's EU. *L'Europe en Formation*. 2012. № 4. P. 45–83.

17. Bourne J. Spaghetti House siege: Making the rhetoric real. *Race & Class*. 2011. № 53, iss. P. 1–13.

18. Prevention of Terrorism (Temporary Provisions) Act, 1974. URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1974/56/enacted> (дата звернення: 17.08.2024).

19. Sessions W. S. Police Foundation Lecture, 1990. URL: <https://www.police-foundation.org.uk/wp-content/uploads/2010/10/jhml1990.pdf> (дата звернення: 17.08.2024).

20. Terrorists Raid OPEC Oil Parley in Vienna, Kill 3. *The New York Times*. URL: <https://www.nytimes.com/1975/12/22/archives/new-jersey-pages-terrorists-raid-vienna-oil-talk-2-killed-60-held.html> (дата звернення: 17.08.2024).

21. Operation Entebbe. URL: <https://www.idf.il/en/mini-sites/wars-and-operations/operation-entebbe> (дата звернення: 17.08.2024).

22. Friedrichs J. Fighting terrorism and drugs: Europe and international police cooperation. New York : Routledge, 2008. 567 p.

Анотація

Бірюков Р. М. Політизація боротьби з тероризмом у Європі в 1970-х роках та її вплив на розвиток міжнародного поліцейського співробітництва. – Стаття.

У статті розглянуто передумови створення Групи ТРЕВІ як органу міжнародного поліцейського співробітництва в Європі, зокрема політизація боротьби з тероризмом, з яким зіткнулися європейські держави в 1970-х роках. Охарактеризовано позиції урядів Сполученого королівства, Франції та ФРН, як основних драйверів розвитку міжнародного поліцейського співробітництва у досліджуваний період.

Визначено події, що призвели до політизації боротьби з міжнародним тероризмом у європейських державах, та їхній вплив на формування позиції європейських держав з цього питання. Розглянуто особливості формування національних політик протидії терористичним загрозам, позиції громадськості та медіа в європейських країнах, що вплинуло на посилення лобювання тематики внутрішньої безпеки та боротьби з тероризмом з боку урядів цих держав.

Розкрито впливи політизації на позиції урядів Німеччини, Франції та Сполученого Королівства у підготовці міждержавних заходів, спрямованих на боротьбу з тероризмом. Визначено розбіжності між позиціями урядів Німеччини та Франції та розкрито їх причини. Наголошено, що не тільки фактичний рівень терористичної загрози, що вимірюється кількістю терористичних інцидентів, але й ступінь політизації питання боротьби з тероризмом, відіграли вирішальну роль в формуванні позицій держав з цього питання.

Охарактеризовано перешкоди, з якими зіткнулися держави у формуванні спільних позицій щодо боротьби з тероризмом, зокрема стосовно публічності правових політик за відповідним напрямом. Досліджено зміни у внутрішньому законодавстві держав, що відобразили ці політики, а також їхні пропозиції щодо боротьби з тероризмом на міжнародному рівні. Характеризуються заходи, що здійснювалися міністрами внутрішніх справ європейських країн з метою налагодження системи боротьби з тероризмом на міжнародному рівні. Розглянуто спільний вплив політизації та громадського тиску на європейські уряди при просуванні нових форматів міжнародного поліцейського співробітництва, що втілювалися в ідеї створення Групи ТРЕВІ. Наголошено на вирішальному впливі політизації на формування міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в досліджуваній період.

Ключові слова: міжнародне поліцейське співробітництво, поліцейська інтеграція в Європі, управління внутрішньою безпекою ЄС, Група ТРЕВІ, Європол.

Summary

Biriukov R. M. The politicization of countering terrorism in Europe in 1970-s and its role in the development of international police cooperation. – Article.

The article examines the prerequisites for the creation of the TREVI Group as a body of international police cooperation in Europe, in particular the politicization of the fight against terrorism, which European states faced in the 1970s. In particular, the positions of the governments of the United Kingdom, France and Germany are considered as the main drivers of the development of international police cooperation in the period under study.

The events that led to the politicization of the issue of combating international terrorism in European states and their influence on the positions of European states are considered. It examines domestic activities in response to the terrorist threat, public and media positions in European countries, which have led to increased lobbying on the topic of internal security and the fight against terrorism by European governments.

The effects of politicization on the positions of the governments of Germany, France and the United Kingdom in the preparation of interstate measures aimed at combating terrorism are revealed. Differences between the positions of the German and French governments are traced and the reasons for such differences are described. It turns out that not only the actual level of the terrorist threat, which is measured by the number of terrorist incidents, but also the degree of politicization of the fight against terrorism played a decisive role in the formation of the positions of the states.

The obstacles encountered by the states in the formation of common positions on the fight against terrorism are highlighted, including regarding the publicity of legal policies in the relevant direction. Changes in the domestic legislation of the states that reflected these policies, as well as their proposals for combating terrorism at the international level, are studied. The measures implemented by the ministers of internal affairs of European countries with the aim of establishing a system of combating terrorism at the international level are characterized. The combined influence of politicization and public pressure on European governments in the promotion of new formats of international police cooperation, embodied in the idea of creating the TREVI Group, is characterized. A conclusion is made about the decisive influence of politicization on the formation of international police cooperation in Europe during the period under study.

Key words: international police cooperation, police integration in Europe, EU internal security management, TREVI Group, Europol.